

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 93.

Anden Session.

31te Møde.

Mandagen den 18de November.

(Forsfat).

Mouvier (forts.): Denne Forandring er i det forrige Udvalgs Betænkning motiveret derved, at det ikke skjønedes at kunne have nogen Interesse for det Offentlige, at Bogtrykkerens Navn og Trykkesstedet fandtes angivne paa Skrifter, som undtagelsesviis trykkes uden paa nogen Maade at være bestemte til Offentliggjørelse. Det lader sig nu vistnok sige, at hvor det kunde ansees som givet, som noget aldeles afgjort og vitterligt, at der ikke vilde blive Spørgsmaal om nogen Offentliggjørelse af Skrifter, der kunde gjerne en saadan Bestemmelse som den her omhandlede falde bort. Men noget ganske Andet er det, naar Bestemmelsen stilles saaledes, at dens praktiske Anvendelse umiddelbart knyttes til Begrebet „Offentliggjørelse; thi det kan ikke nægtes, at der i dette Udtryk ligger noget saa vagt og ubestemt, at Loven derved vilde tabe overmaade meget af sin Betydning. Det bør ikke tabes af Sigte, at man her nærmest maa have saadanne Tilfælde for Øie, hvor der er en bestemt Tendens til at omgaae Loven, og jeg vil da tillade mig at spørge, om det, under denne Forudsætning, skulde være saa meget vanskeligt at skaffe et Skrift en endog saa temmelig vid Udbredelse, uden at det derfor med Sikkerhed kunde siges, at nogen Offentliggjørelse havde fundet Sted.

Jeg finder virkelig, naar Sagen betragtes fra den praktiske Side, ikke liden Betænkning ved at gaae ind paa Forslagstillernes Redaction, hvorefter saaledes Offentliggjørelsen stilles i Spidsen og paa den anførte Maade gjøres til Betingelse for, at Loven overhovedet skulde kunne anvendes. Naar Loven blev saa-

ledes affattet, maatte naturligtviis Beviset for, at Offentliggjørelse havde fundet Sted, i det givne Tilfælde paahvile den, fra hvem Paataalen gaaer ud. Er det et Skrift, som findes egnet til Paataale af det Offentlige, saa maatte dette føre Beviset for, at Skriftet, muligen et Skrift af det meest strafværdige Indhold, virkeligen kan betragtes som offentliggjort, og her vil Beviset, naar man med nogen Kløgt har lagt an paa at omgaae Loven, let kunne komme til at skorte. Men det Samme, som gjaelder for det Offentlige, vil ogsaa gjaælde i de Tilfælde, hvor en privat Mand maatte ansee sig fornærmet; jeg vil sætte, at et trykt Skrift, indeholdende de meest ærefjædende Beskyldninger, var ved Uddeling gennem Personer, som hver var forsynet med et Antal Exemplarer, uden at just disse behøvede at være forhandlede eller omdeelte paa Gader og Stræder, bragt om i en vid Kreds; den Paagjaeldende kunde da derved finde sig i hoi Grad fornulempet, uden at der lod sig paavise Noget, hvem Loven kunde ramme, med mindre han kunde føre det ofte vanskelige Beviis for, at Offentliggjørelse virkeligen havde fundet Sted. Der er herved endnu et andet Punkt, hvorpaa jeg vil tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed, det er den Stilling, hvori Bogtrykkerne bringes ved den foreslaaede Bestemmelse. Naar en Forfatter henvender sig til Bogtrykkeren og siger: „De kan være ganske rolig, Skriftet skal kun trykkes som Manuscript for Venner, eller til een eller anden privat Afbenyttelse, det er paa ingen Maade min Hensigt, at det skal offentliggøres,“ hvorledes skal da Bogtrykkeren sikke sig imod, at ikke Offentliggjørelsen dog alligevel finder Sted? Jo ubestemtere Begrebet om Offentliggjørelse er, jo vanskeligere det er nøie at begrænde dette Begreb, desto mindre bør man sætte Bogtrykkerne i en saa-